



Täydellinen maailma?

Miten mielellämme eläisimme maailmassa, joka olisi täydellinen. Ilman pahuutta, kipuja ja sairauksia... Mikä tekisi tämän maailman sellaiseksi, ettei parantamisen varaa olisi? Helposti saamme siitä pitkän luettelon. Mutta voisiko sellaista ylipäättään ollakaan!

Nyt tuntuu nousevan esiin vain kysymyksiä, jotka kyllä pitävät sisällään jo vastauksiakin. Kuka määrittäisi mikä on täydellinen? Sinulle se varmasti tarkoittaa eri asioita kuin minulle. Katsotaanko asiaa ainoastaan ihmisten näkökulmasta vai pitääkö kaikki olennot huomioida? (– No tottahan toki pitää, kun kerran täydellisyyttä tavoitellaan.)

Yksi täydellisyyden kriteeri on ehdottomasti vapaus. Usein henkisissä piireissä sanotaan, että maapallo on vapaan tahdon planeetta, jossa jokainen valitsee itse tiensä ja elämänohjeensa joita noudattaa. Jokainen (muu) eläinkin tekee niin. Eläimet ovat ilmeisesti jo kehittyneet tässä asiassa täydellisiksi, niiden ei tarvitse pohtia moraalikysymyksiä tai kuinka niiden toiminnat vaikuttavat toisiin. Näyttää että niiden maailmassa vallitsee hyvä harmonia. Joten olisiko maailma täydellinen ilman ihmisiä? Silloin kukaan ei edes pohtisi tällaisia.

Eli onko täydellinen maailma vain mielipide- ja näkökulmakysymys? Jos se riippuukin siitä, miten suhtaudun asioihin. Mitä enemmän hyväksyn vapautta toisille, sitä vapaampi olen itsekkin. Onhan se mahdollista. Mutta entä jos toiset väärinkäyttävät vapauttaan, alistavat ja riistävät? Eihän siihen voi taipua, sellaisesta täydellisyys on kaukana. Elämän täydellisyys näyttää siis riippuvan enemmän toisista kuin itsestäni; ja varmaan jokaisen toisen mielestä enemmän muista kuin hänestä. Ahaa, meidän kaikkien pitäisi olla hyviä... (Auttaisiko konditionaalinen poistaminen kieliopista?)

Täydellisyys lienee myös maksimaalista onnea, mutta voiko hyvää olla ellei ole vertailukohtana pahaa. Voinko nähdä mitään kaunista jos en tiedä mitään rumuudesta? (– Huh huh, johtaakohan tämä mihinkään?)

Entä jos sairaudet ja kivut olisivat poissa? Kivun tunne on hermoston tarpeellinen varoitustmekanismi eikä sairauksien saati kuoleman poissaolo vielä paratiisia tekisi. Mitä olisi elämä jos kenelläkään koskaan ei olisi vastoinkäymisiä? Ei tarvitsisi ponnistella ja pyrkiä mihinkään. Ei olisi kehitystä eikä luovuutta. Emme osaisi toivoa emmekä unelmoida...

Näyttääkin siltä että kaikki mitä elämässä kohtaamme – milloin hyvää milloin huonoa – vie kohti täydellisyyttä, mutta se tapahtuu ymmärryksemme mukaan, eli onni riippuu kuitenkin minusta eikä muista. Voiko täydellinen maailma jo ollakin minussa jos niin haluan?

Tilanne on tässä suhteessa parempi kuin kuvittelemme. Maailma on niin täydellinen että siinä on mahdollisuus myös virheisiin ja epätäydellisyyteen. Elämä on kuin hyvä jatsi, siinä täytyy olla säröä; jos se on täysin virheettömäksi skarpattu, se on mielenkiinnostonta. Ja nyt vastaus alun kysymykseen: Kyllä, maailma on täydellinen, täydellisin! Huomenna se on vielä täydellisempi.

Heikki Juutilainen